

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλεῖσι Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτόπισιν νέας ταίνας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΡΗΡΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. Ἐν φυσικὸν πανόραμα. Ἡ εὐσέβεια τῶν χωρικῶν. — Παιδαγωγικαὶ μελέται ΣΤ' (ὑπὸ κ. Αἰκατερίνης Λασκαρίδου. — Ἰούλιος Σίμων (κατὰ τὸ Γαλλικόν, ὑπὸ δος Ἀθηνᾶς Σιγανού). — Τὸ Συλῆδριον τῶν Γυναικῶν Δ' (ὑπὸ κ. Μαρίας Μαρτέν). — Ἐν μᾶθημα ὑγιεινῆς (ὑπὸ δος Ἀγγελικῆς Παναγιωτάτου, φοιτητρίας τῆς ἰατρικῆς. — Ἐξετάσεις. — Θεάτρον. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουαί. — Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ

Καλή μου φίλη.

Σήμερον ἀληθῶς ἐπόθησα μὲ ὅλην μου τὴν ψυχὴν νὰ σέ εἶχα ἐδῶ, διὰ νὰ θαυμάσης μαζῆ μου τὸ ὠραιότερον τῶν πανοραμάτων, τὰ ὁποῖα ἡ φύσις ἀμελέτητος καὶ ἐκ τοῦ προχείρου δημιουργεῖ καὶ ἐναλλάσσει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας. Γόνιμος, φίλη μου, ἡ παντάνασσα αὐτὴ εἰς καλλιτεχνικὰ ἐμπνεύσεις καὶ ἐκτελέσεις. Σήμερον τὸ πρῶτ' πρὸ τοῦ πανοράματός της, τὴν ἐφανατίζομένη μίαν μεγάλην ἀπείρων διαστάσεων νόμφην, ἡ ὁποία περνᾷ τὸν καιρὸν της ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ζωγραφίζουσα καὶ κεντῶσα, συχνὰ ψάλλουσα, συχνὰ λουομένη εἰς μύρα, ἐλάχιστα δὲ ἀσχολομένη εἰς οἰκιακὰ ἔργα. Καὶ ἐζήλευσα φοβερὰ τὴν τύχην της, ὅταν ἀνελογίσθην πόσα χρώματα καὶ πόσα πινέλλα καὶ πόσην ὥραν θὰ ἔχρειαζομένη ἐγώ, ἵνα ἀντιγράψω ἐν τῶσόν δὲ μικρὸν κομματάκι, μίαν μικρὰν γωνίαν τοῦ πανοράματος αὐτοῦ. Πόσον πλοῦτον θὰ ἔχρειαζομένη, ἵνα ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς ἐσπέρας ἐναλλάσω ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τῶσας τριχαπτωτὰς ἢ ἀερώδεις ἰσοτήτας, τόσα ἐκ πολυτίμων λίθων κοσμήματα, τόσα ἐξ ἀ-

τιμῆτων θησαυρῶν ἐνδιαιτήματα. Καὶ μοὶ ἐφάνη μετὰ τὰς σκέψεις μου αὐτὰς τόσον πενιχρὰ ἢ ἀνθρωπότης καὶ τόσον ταπεινὴ καὶ ἀσήμαντος ἢ προσωπικότης μου, καὶ τόσον ἀτεχον καὶ ἀκαλαίσθητον τὸ πρῶινόν μου ἔνδυμα καὶ τόσον τραυλῶδες τὸ μικρὸν χωρικὸν οἶκημα, ἐν ᾧ διαμείνω, μὲ τοὺς λευκοχρωματισμένους τοίχους του, καὶ τὰς ἀπὸ κόκκινον ὡς ἐκ βοείου αἵματος βαμμένας κιγκλίδας τοῦ ἐξώστου του, ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατήσω ἕνα στεναγμὸν ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐξωτερικεῦον ὡς ἄγριος συριγμὸς ἀνέμου τὰς εἰς τὴν ψυχὴν μας καταγιγίδας.

Πόσον ποιηταὶ καὶ ἐρωτευμένοι μὲ τὴν φύσιν θὰ ἦσαν ὅσοι ἐφρντάσθησαν τὴν μέλλουσαν τῶν ἀνθρώπων κατοικίαν εἰς τοὺς οὐρανούς καὶ πόσον καλλιτέχνη καὶ φιλόδοξοι θὰ ἦσαν διὰ νὰ φαντασθοῦν ὅτι τὰ σαπφειρόκτιστα καὶ ὀπάλεια ὕψη ἐκτίσθησαν διὰ νὰ φιλοξενήσουσι τὰς ἀναμαρτήτους τῶν ἀνθρώπων ψυχάς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἔχω πολλὰς ἐλπίδας νὰ φθάσω ποτὲ εἰς τὸ ἀτελεύτητον ἑκεῖνο ὕψος, ἐπειδὴ φοβοῦμαι ὅτι ἀπὸ πλησίον θὰ χάνη ἴσως ὅ,τι κερδίζω ἀπὸ μακρὰν θεωμένη ἢ θεῖα αὐτὴ κατοικία, διὰ τοῦτο περιορίζομαι εἰς τὸ νὰ τὴν ἀπολαμβάνω ὅσον δύναμαι περισσότερον καὶ καλλίτερον ἀπὸ τὰ ταπεινὰ βᾶθη εἰς τὰ ὁποῖα ζῶ, καὶ νὰ μεταδίδω καὶ εἰς σέ τὰς ἐκ τοῦ θαυμάσιου αὐτοῦ θεάματος ἐντυπώσεις μου.

Ἐν πανόραμα φυσικόν

Λοιπὸν ἐξύπνησα σήμερον μὲ πολλὴν ἀθυμίαν, διότι ἀμφιβάλλω, ἀν ἐκοιμήθην μίαν κἄν ὥραν ἕλην τὴν νύκτα. Ἐρρίφθην ἀπὸ τῆς κλίνης μου μεμψιμοιροῦσα καὶ μουρμουρίζουσα διὰ τὴν ἀδιακρίσιαν τῶν σκνιπῶν καὶ τῶν φύλλων, ἀπὸ τῶν ὁποίων, δά, ἠμποροῦσεν ἴσως ἡ δυστυχισμένη ἀνθρωπότης νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένη. Εἶχον σχεδὸν ἔτοιμον κατηγορητήριον περὶ ἐξοχικῶν καὶ παραθαλασσίων διαμονῶν νὰ σοὶ διαβιβάσω,

ὅταν ἤνοιξα τὴν πρὸς τὸν ἐξώστην θύραν τοῦ κοιτῶνός μου. Ἡ μάγισσα φύσις με μίαν στιγματικὴν μονοπινελλιδίαν τῆς με καθήλωσεν ἐκεῖ ἄφωνον, γοητευμένην, ἐκθαμβὸν, ἀδυνατούσαν νὰ σκεφθῶ, ἀδυνατούσαν νὰ κινηθῶ, κρατούσαν τὴν ἀναπνοὴν πρὸ τῆς ἀμιμήτου εικόνας, ἥτις ἀμφιθεατρικῶς καὶ πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω ἐξετυλίσσετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Τὸ ἀμφιθέατρόν μου ἀπετελεῖτο ἀπὸ μίαν ἄλυσιν βουνῶν ὑψηλῶν, κανονικῶς ὑψομένων ἀπὸ τὰ ἐμπρὸς πρὸς τὰ ὀπίσω, με μαλακὰς στρογγυλότητας, με κορυφὰς, ἄλλοτε πυρκαμιδοειδεῖς, ἄλλοτε ὀμαλῶς καὶ κανονικῶς καμπύλας καὶ ἄλλοτε ὀξείας, πάντως ὅμως συμμετρικάς. Τὸ σύνολον ἐν τῇ γενικῇ ἀπόψει τοῦ σοῦ ἔδιδεν ἰδέαν ἀρχαίου τινὸς ἀμφιθέατρου γιγάντων, κυκλώπων καὶ τιτάνων, τῶν ὁποίων θρονίαι ἦσαν αἱ ὡς ἐξ ἀγάτου καὶ σκοτεινοῦ πορφυροῦ βαθυλακίτων βουνῶν ἐσοχαί, ἐνθὺ τὸ ὀπίσθεν μέρος ἐκάστου τῶν θρονίων τούτων, ὁ ἐπικλινητήρ, ὡς θὰ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, ἐποίκιλλε καὶ κατὰ τὸ ποῖον τῆς ὕλης καὶ κατὰ τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κατὰ τὸν πλοῦτον τῶν γραμμῶν καὶ στολισμῶν. Καὶ οὕτω ἔχομεν τὰ τῆς πρώτης σειρᾶς ὡς ἐκ ροδινοφαίου λίθου, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ φῶς τῆς μόλις ἀνατειλάσης ἡμέρας σκορπίζει τὰς ποικίλας διακυμάνσεις καὶ ἀποχρώσεις του, ὡσεὶ κάλυμμα ἀνατολικῶν σχεδίων ἐκ τῶν πλουσιωτέρων εἰς σύζευξιν καὶ ἔνωσιν χρωματισμῶν. Ἄλλ' ἐκεῖ πρὸς τὸ βάθος εἰς θρόνον μένει ὅλος σκοτεινός, πενθῶν ἴσως, τὸ τραῦμα τοῦ αἰώνιου σκοτούς, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ὀδυσσεὺς ἐθύθισε τὸν κύριόν του.

Ἡ δευτέρα σειρά εἶναι ἰοκυανέρυθρος, μαλακωτέρα τῆς πρώτης, ἐν πολλοῖς ἀνκμιμνήσκουσα τὸν βυζαντινὸν ρυθμὸν με τὰ τρολοειδῆ πρὸς τὰ ἄνω σχήματα, καὶ ὡσεὶ κεκαλυμμένη ὑπὸ γάζης, ἥτις εἰς τὰς γραφικὰς πτυχώσεις τῆς ἀφίνει νὰ ζωγραφίζηται ὀφιοειδῶς κατὰ ποικίλας διευθύνσεις στρεφόμενη ἢ ἴρις, διὰ τῆς ὁποίας οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ ἤρχοντο εἰς συνεννόησιν μεταξύ των ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν οὐρανίων οἰκημάτων των. Ἡ τελευταία καὶ ὑψηλότερα σειρά εἶναι ὅλη ὡς ἀπὸ κυάκειον λίθον πελεκημένη, με πού καὶ πού διακλαδῶσεις ἐκ σαπφειροῦ, με πλάσιον ὡς ἐξ ἀφροῦ λευκαργύρου τοῦ Κανκάσου, διὰ τοῦ ὁποίου σκαλίζονται καὶ λαξεύονται ἐκεῖ ἐπάνω τρίχαπτα, καὶ καμεοπροτομαί, πρὸ τῆς τελειότητος τῶν ὁποίων οἱ μεγάλοι τοῦ μεσαιῶνος τεχνῖται θὰ συνέτριβον τὰς σμίλας καὶ τὰ γλύφνά των. Ὡ! ἡ τελευταία αὕτη σειρά δὲν φέρει ἐπὶ τῶν νώτων τῆς θρόνου τιτάνων, ἀλλὰ θρόνους θεῶν! Καὶ διὰ τοῦτο συχνὰ-πυκνὰ ἀφομοιοῦνται, συγγέονται με τὸν οὐρανόν, ἢ κρύπτονται ὅπισθεν παλλεύκων νεφῶν, ὁμοιαζόντων με γιγαντεῖους λευκὰς περιστεράς αἱ ὁποῖαι κνηγοῦνται ἐκεῖ ἐπάνω ἐρωτοτροποῦσαι. Ἴσως κρύπτονται ὀπίσθεν των τὴν προστατίδα θεῶν των, τὴν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου θρηνοῦσαν τὸ ἐκλιπὸν μεγαλεῖόν τῆς καὶ τὸ ἀνεπιστροπτεῖ κκτεριεπιθῆν καὶ ὑπὸ τὸ μαῦρον τῶν αἰώνων χῶμα ταφέν ἐκεῖ ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς βασιλείου τῆς.

Ὁ οὐρανός, ὡσεὶ ἐντρεπόμενος, ὡσεὶ μετὰ δειλίαν ἀποδεχόμενος τὰ πύρινα φιλήματα τοῦ ἀπὸ τῶν στέρων τῆς θαλάσσης ὡς ἀπὸ πυρίνου ποταμοῦ ἐξεληθόντος τοῦ κόσμου μας κατακτητοῦ, εἶναι ὅλος σπεπασμένος με ἐν ὠχρορρόδιον χρῶμα, πρὸ τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ ἀμέθυστοι καὶ οἱ ροδίται καὶ

τὰ ρουθίνια καὶ τὰ σπάνια τῆς Κάπρης ὠχρορρόδινα κοράλλια χάνουν τὴν ἀγλήνην καὶ τὴν στιλβηδῶνα των. Καὶ κάτω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, ἐδῶ ἐμπρὸς μου, ἀρχόμενος ἀπὸ τὸν ἐξώστην μου καὶ φθάνων εἰς τὰς βᾶσεις τοῦ ἀπέναντι θεάτρου εἰς κρύσταλλος ὡς ἐξ ἀπεραντοῦ μονολίθου πλακὸς ἐκτείνεται εἰς πλάτος καὶ εἰς μήκος ἀτελείωτον, πρὸχειρον ἐκεῖ κάτοπτρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀντανκλωσὶ τὰ βουνὰ τὴν ἐπιβάλλουσαν καὶ πομπώδη μεγαλοπρέπειάν των καὶ ὁ οὐρανός τὴν ἀγνήν καὶ χαριτωμένην διαύγειαν τῶν χρωμάτων του.

Τώρα ὅλη αὕτη ἡ φλυαρία μου δὲν λέγει τίποτε δυνάμενον νὰ δώσῃ ἰδέαν με ὅ,τι βλέπω. Ἄλλὰ τί νὰ σοῦ κάμω; Τοιαῦτα κάλλη μόνον Ὀμηρικῆ γλώσσα ἢ μάλλον ὀμηρικὸς χρωστῆρ ἤμπορεῖ νὰ ζωγραφίσῃ. Μὴ λησμονῆς ὅμως ὅτι ὁ μοναδικὸς αὐτὸς ψάλτης καὶ ζωγράφος τῶν καλλονῶν τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως ἔχασε τέλος τὴν ἕρσιν, διὰ νὰ τιμωρηθῇ ἴσως διὰ τὴν ἀσέβειαν, μεθ' ἧς ἐζωγράφιζε καὶ ἀπεκάλυπτε τὰ μυστικὰ κάλλη τῆς δημιουργίας πρὸς τοὺς ἀναξίους νὰ τὰ ἀπολαμβάνουν θνητούς. Ἐκτοτε, φίλη μου, ὅλοι οἱ ζωγράφοι γεννῶνται ὀλίγον μύωπες, ἢ μάλλον ἀδύνατοι νὰ μεταδίδουν οὔτε πολλοστημόριον κἂν τῶν ὄσων βλέπουν. Φαντάσου λοιπὸν ἐμέ, ἢ ὁποῖα δὲν ζωγραφίζω ἀλλὰ μόνον ἀσθενέστατα κκτορθῶν νὰ τραβῶ μολυβδῆς, φαντάσου, λέγω, τὴν ἀδυναμίαν νὰ σοῦ ἀναπρασῶ ἡσῶ ὅ,τι αἰσθάνομαι.

Ἡ εὐδέβεια τῶν χωρικῶν μας

Ἀπὸ τὴν ἔκστασίν μου με ἀποσπᾷ παρέλασις χωρικῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι μεταβαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἄλλων αἱ ὁποῖαι ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ χωριό; φορτωμέναι με τὰ βρέλια, καθ' ὃν τρόπον οἱ ἀγθοφόροι τῆς Κῶν πόλεως φορτώνονται διὰ σχοινίων τὰ ἐπὶ τῆς ῥαχέως των βάρη. Ἄνομιότης τῆς τύχης, θὰ ὑποθέσῃς καὶ ἐδῶ. Ἡ πλουσία με τὰ ἐορτινὰ τῆς εἰς τὸν ναόν, ἢ πωχὴ με τὸ βρέλι τῆς εἰς τὴν βρύσιν. Ὅχι. Εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐργασίας διακρίσεις πλούτου καὶ κοινωνικῆς θέσεως δὲν ὑπάρχουν. Μόνον διακρίσις ἡλικίας, πολὺ δικαία, πολὺ ὀρθή, πολὺ λογικὴ. Τὸ γῆρας προσεύχεται, ἢ νεότης ἐργάζεται. Μήπως καὶ ἡ ἐργασία δὲν εἶναι προσευχὴ; Μήπως καὶ αὕτη δὲν ἐνδυναμώνει τὸ σῶμα, ὡς ἐκεῖνη ἐνισχύει τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν; Μήπως δι' αὐτῆς καὶ μόνης δὲν ἀποκτῶμεν πλήρη τὰ ἀπέναντι ἀνθρώπων καὶ θεοῦ δικαιώματά μας;

Τόσον μάλιστα αἱ χωρικαὶ ἐδῶ αἰσθάνονται καὶ ἐννοοῦν, ὡς ἐξ ἐνοστικτοῦ τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, ὥστε αἱ νεάνιδες χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κανεὶς λόγος, καμμὶα εἰδικὴ παράδοσις; δὲν μεταβαίνουν ἢ δις ἢ τρίς τοῦ ἔτους εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Διατὶ σὺ δὲν πηγαίνεις εἰς τὴν ἐκκλησίαν; εἶπον εἰς τὴν Μαρίαν, τὴν εὐμορφὴν μου οἰκοδέσποιναν.

— Διότι τὰ κορίτσια δὲν πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μοι εἶπε. Καὶ ὡς συμπληροῦσα τὴν φράσιν τῆς προσέθηκε: *Λουλέουν*. Ἦτο ἀπαράλλακτα ὡς νὰ ἔλεγε: Προσεύχονται εἰς τὸ σπῖτι. Καὶ δὲν ἰσοβαμεῖ με προσευχὴν ἢ φροντίς νὰ στολίσουν τοὺς γονεῖς καὶ τὰ ἀδελφά των διὰ τὴν μετάβασίν των εἰς τὸν ναόν; Νὰ εὐτρεπίζουσι καὶ τακτοποιοῦν τὸ οἶκον, ὡς καὶ αὐτὸ φανῇ ἐορτάζον. Νὰ ἐτοιμάσουν καλὸν φαγητόν, μαγειρευμένον πρὸς τιμὴν τῆς ἡμέρας. Νὰ πῆζον γάλα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ πωληθῇ σήμερον, ἀλλὰ θὰ χρησιμεύσῃ ὡς

ἐπιδότησιον τοῦ γεύματος. Νὰ φέρουν ἐγκαίρως νερὸν ἀπὸ τὸ χωριό καὶ μετὰ τὴν πλήρη τῶν καθηκόντων αὐτῶν ἐκτέλεσιν νὰ περιβληθοῦν καὶ αὐταὶ τὸ ἐορτινὸν τῶν ἐνδυμα, τὸ ἀπαστράπτον ἐκ λευκότητος καὶ διαγράφον χαριτωμένως τὰς ὠραίας καὶ παρθενικὰς τοῦ σώματος των γραμμάς;

Ἰδοῦ, φίλη μου, ἡ ἐκκλησία τῶν νέων. Ἰδοῦ ἡ προσευχὴ των. Ἡ εἰδικὴ περιποίησις τῶν οἰκειῶν, τοῦ οἴκου καὶ ἐκυτῶν. Ὅ,τι ἡμεῖς κάμνομεν καθ' ἡμέραν, ἡ χωρικὴ κάμνει καθε Κυριακὴν μόνον. Οὔτε τὸ σπῖτι, οὔτε αὐτὴ, οὔτε ἡ οἰογενεὶά τῆς καθαρίζεται, συγυρίζεται, τρώγει φαγητόν μαγειρευμένον τὰς καθημερινὰς. Ἐὰν ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις τινές, αὐταὶ βέβαια εἶναι εὐάριθμοι. Ζοῦν καὶ συγχρωτίζονται τόσον πολὺ με τὴν φύσιν, ἀγωνίζονται καὶ παλαίουν τόσον μετ' αὐτῆς, ἀπορροφῶν τὴν εἰς αὐτὴν διακεχυμένην ζωὴν τόσον ἀγνήν, τόσον ἰσχυράν, τόσον ἄδολον, ὥστε τὸ σῶμα των νὰ ἀρκῆται εἰς τὴν φυσικὴν αὐτὴν καλοπέρασιν, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται τὴν ἀνάγκην τῆς κανονικῆς διαίτης καὶ εὐμαρείας, ἕνευ τῆς ὁποίας ἡμεῖς εἰς τὰς πόλεις θὰ ἀπεθνήσκομεν.

Καὶ διὰ νὰ καταστήσω, φίλη μου, εἰς σὲ τὴν raffinéη τὴν ἰδέαν μου αὐτὴν πλέον καταληπτήν, προσθέτω ὅτι αἱ γυναῖκες αὐταί, αἱ ὁποῖαι δὲν κτενίζονται ἢ ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος, δὲν λούουν ποτὲ τὸ σῶμα των, δὲν πλύνουν ποτὲ με ψύκτραν καὶ με οὐδεμίαν σκόνιν ἢ ὀδοντόμιγμα τοὺς ὀδόντας των καὶ κατὰ τὰ παιδικὰ των ἔτη δὲν πλύνουν ἢ σπανίως καὶ αὐτὸ τὸ πρόσωπον, ἔχουν ὠραίαν καὶ πλουσίαν κόμην, εὐμελῆ καὶ λαξευτὰ καὶ λευκὰ σώματα, καὶ ὀδόντας τόσον ὠραίους καὶ τόσον θαυμασίως λευκοὺς, ὥστε τὸ μειδίαμα καὶ ὁ γέλως των νὰ ἀποτελῇ ἐποποιίαν ὄλην τόσον στίλβουν καὶ λάμπουν καὶ ἀκτινοβολοῦν, αἱ ὡς ἐξ ἀλαβάστρου ἀνάγλυφοι συστοιχίαι, ἄς κρύπτουν εἰς τὸ στόμα. Ὅ,τι συμβαίνει διὰ τὸ κάλλος, συμβαίνει καὶ διὰ τὴν ὑγείαν. Ὁ ὀργανισμὸς των εἶναι χαλύδινος.

Τώρα θὰ μοῦ εἴπῃς, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι πράγματα ὀλίγον ἀκατανόητα, καὶ ὅτι αἱ ὑπὸ τῶν ὑγειολόγων ἐπιβαλλόμεναι εἰς ἡμᾶς δίαιται εἶναι οὐτοπία, ἢ τοῦλάχιστον ὅτι αἱ χωρικαὶ εἶναι κατεσκευασμέναι ἀπὸ ἄλλην ἀργιλλον, ἀφοῦ παραβαίνουν στοιχειώδεις τῆς ἐπιστήμης κανόνες καὶ εἶναι πολὺ ὑγιέστεραι καὶ ὠφαιότεραι ἡμῶν.

Σπεύδω λοιπὸν νὰ σὲ ἐξαγάγω τοιαύτης πλάνης. Με τὴν αὐτὴν ζύμην ἐπλάσθησαν καὶ ἐκεῖνοι, ὡς καὶ ἡμεῖς. Με τὴν αὐτὴν ἐπιμίλην ἐλαξεύθησαν ὑπὸ τῆς φύσεως τὰ μέλη καὶ ὁ ἐσωτερικὸς μηχανισμὸς ἐκείνων ὡς καὶ ἡμῶν. Μόνον ἡ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φύσεως κανονισθεῖσα δίαιτα διαφέρει. Καὶ ἡ διαφορά αὕτη μοι ἐνθυμίζει τὰ θαυμάσια ἀνάγλυφα καὶ τὴν Καρυάτιδα, τὴν ὁποίαν φιλοξενεῖ τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον τοῦ Λονδίνου. Ἐνθυμεῖσαι τὴν ὀργὴν καὶ τὴν κατάπληξίν μου, ὅταν εἰς τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐκεῖ ἐπίσκεψίν μας ἀντίκρουσα τὰ μαυρισμένα μάρμαρα καὶ τὴν ὡς πενηθοροῦσαν ἐκεῖ Καρυάτιδά μας, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἀνεγνώριζαν βέβαια ποτὲ αἱ ἐδῶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Ἀκροπόλεως λουόμεναι καθ' ἐκάστην με τὸ φῶς καὶ τὴν θερμότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ ἀδελφαί τῆς; Δὲν τῆς λείπει βέβαια ἐκείνης ἐκεῖ οὔτε ἡ προφύλαξις, οὔτε ἡ περιποίησις, οὔτε ἡ εἰς τὰ μαρμάρια ἀγάλλματα ἐπιβαλλομένη δίαιτα. Ἄλλὰ τῆς λείπει τὸ φῶς καὶ ὁ ἀήρ, ὁ ὁποῖος λείπει καὶ ἀπὸ ἡμᾶς, τὰς εἰς τὰς πόλεις δικιτωμένους.

Αἱ χωρικαὶ μας δὲν λούουν τὸ σῶμα των οὔτε με γάλα, οὔτε με ἀρωματισμένους ρίζας ἀλλ' οὔτε με ἀπλοῦν ὕδωρ. Ἄλλὰ τὰς λούει ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν ἐν ὑπαίθρῳ βίον των, τὸ φῶς καὶ ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀήρ, ὁ με δξυγόνον καὶ ἰώδιον ἐφωδιασμένος καὶ ἀπὸ ἀρωμα θύμου καὶ πικροδαφνῶν καὶ σχίνων καὶ πευκῶν μυροβολημένος. Τοὺς πόρους τοῦ σώματος των δὲν σφραγίζει ὁ ρῦπος, διότι τὸ δέρμα των, τὸ ὁποῖον ἀχνίζει ἐκ τῆς ὀλοημέρου ἐργασίας καὶ τῆς ἀπαύστου τῶν σωματικῶν μελῶν ἀσκήσεως, διατηρεῖ ἀμείωτον καὶ εἰς μεγάλην μάλιστα ἔντασιν τὴν λειτουργίαν τῆς ἀδήλου διακποῆς. Τὰ δόντια των δὲν τὰ λευκαίνουν ὀδοντοκόνεις καὶ μίγματα, διότι ὁ ξηρὸς μαῦρος ἄρτος, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν τροφὴν των, εἶναι τὸ ἀγνότερον καὶ ὑγιεινότερον ὀδοντόμιγμα τοῦ κόσμου. Τὴν ἀναπνοὴν των δὲν τὴν μολύνουν κακαὶ ἀναθυμιάσεις τοῦ στομάχου καὶ τῶν στοματικῶν κοιλοτήτων, διότι ἡ τροφὴ των, ψυχρά, κατὰ τὸ πλεῖστον φυτικὴ, ἄδολος καὶ ἀκαρύκευτος πάντοτε, δὲν παρέχει στοιχεῖα πρὸς σηπεδῶνα, ὁποῖαν δημιουργεῖ ἡ παχυτάτη ἀνατολικὴ μαγειρικὴ μας, ἀλλὰ καὶ ἡ με τόσας σάλτσας καὶ ἐμβάμματα κληρονομηθεῖσα εἰς τοὺς δυτικούς λαοὺς ὑπὸ τοῦ Vatel τοιαύτη.

Ἰδοῦ, φίλη μου, τὸ μυστήριον τῆς διαίτης τῶν γυναικῶν τῶν ἀγρῶν, αἱ ὁποῖαι τόσον με ἀπησχόλησαν σήμερον, ὥστε νὰ μὴ μοῦ δώσουν καιρὸν νὰ σοῦ συμπληρώσω τὰ τῆς ἐδδρῶμης μου εἰς τὸν Ἀκροκόρινθον, περὶ ἧς εἶχον ἀρχίσει νὰ σοῦ γράφω προχθές. Βλέπεις ὅτι, ὅταν σοῦ ἔλεγα ὅτι τὰ γραφόμενά μου δὲν θὰ ἔχουν ποτὲ σειράν δὲν τὸ ἐπίστευες. Εἰς σὲ τὴν τακτικὴν καὶ μεθοδικὴν ἀπόκειται νὰ τὰ ταξινομήσῃς με τὸν νοῦν σου καὶ νὰ ἀκολουθῆς οὕτω μεθοδικώτερον τὴν ἀσυνάρτητον καὶ ἀκατάστατον αὐτὴν ἐπιστολογραφίαν μου.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΣΤ'.

Ἀναντιρρήτως λοιπὸν ὁ παῖς κατὰ πάντας τοὺς βαθμοὺς τούτους, μέχρις ἐπτὰ ἐτῶν, πρέπει νὰ ἐνασχολῆται με παίγνια μόνον καὶ ἐλαφρὰς ἐργασίας, οὐχὶ δὲ με μαθήματα. Ἀπὸ ἐπτὰ δὲ ἐτῶν καὶ πέραν τὰ παίγνια καθίστανται σπουδαιότερα, αἱ ἐργασίαι βαθμηδὸν δυσκολώτεραι, τὰ δὲ προστιθέμενα διδασκτικώτερα στοιχεῖα τῆς ἀναγνώσεως καὶ τῆς γραφῆς πρέπει νὰ περιβάλλονται ἐπίσης χαρρακτῆρα παιδιᾶς καὶ τερπνῆς ἐνασχολήσεως. Τοῦτο μᾶς ὑποδεικνύει ἡ φύσις, τοῦτο μᾶς λέγουσιν ὁ Πλάτων καὶ οἱ λοιποί, τοῦτο ἐμπράκτως μᾶς κατέδειξεν ὁ Φρόβεελ.

Κατὰ τὰς αὐτὰς ἀρχὰς ἡ Σωκρατικὴ λεγομένη μέθοδος, δηλ. ἡ διαλεκτικὴ, καθ' ἣν, ἀντὶ τυπικῆς ἀποστηθίσεως τῶν διδασκόμενων, ὁ παῖς ὀδηγεῖται διὰ τῶν ἐρωτήσεων τοῦ διδασκάλου νὰ εὐρίσκη αὐτοθύμως τὰς ζητούμενας ἀληθείας, ἐφηρμοσμένη εὐστόχως εἰς πάντα τὰ μαθήματα, καθιστᾷ τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν ἐπαγωγὸν καὶ τελεσφορωτέραν πάσης ἄλλης μεθόδου. Τὰ δὲ παίγνια τῆς νηπιακῆς ἡλικίας μεταβάλλονται διὰ τὴν μετέπειτα ἡλικίαν εἰς κυρίως γυμναστικὰς καὶ ρυθμικὰς ἀσκήσεις καὶ εἰς τὴν κυρίως ὄρχησιν, ὡς καλλιτεχνίαν ἤδη καλλιεργουμένην. Οὕτω καὶ αἱ ἐν τῇ νηπιακῇ ἡλικίᾳ ἀρχάμεναι φροεβελιαναὶ χάρτιναι, διὰ τὸ εὐκολώτερον

εργασίαι καταλήγουσι κατά την εφηβικήν ηλικίαν εις την καλλιέργειαν πάντων τῶν ειδῶν τῶν καλῶν τεχνῶν.

Ἐν τούτοις ἡ μανία τῆς πρώιμου διδασκαλίας, οὐ μόνον τὰς μητέρας, ἀλλὰ καὶ τοὺς διδασκάλους ἀμφοτέρων τῶν φύλων παρορμαῖ καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς πρὸς τὰ παιδιὰ συνδιαλέξεις τῶν νὰ περιβάλλωσι μὲ ὕψος διδασκαλίας (καὶ σχολαστικῆς μάλιστὰ πολλῶν!). Πολλὰ δὲ ἐκ τῶν ἐπιπολαίως μόνον ἀντιληφθεισῶν τῶν φροσεβελικῶν συστημάτων, καὶ ὀνόματι μόνον φροσεβελικῶν παιδαγωγῶν ἢ νηπιαγωγῶν, καὶ αὐτὰ τὰ φροσεβελικὰ παίγνια κατῴρθωσαν νὰ μεταχειρισθῶσιν ὡς ποιητικὰ μέσα τυπικῆς διδασκαλίας.

Ἄλλὰ τότε χάνουσι τὸν ὑψηλὸν αὐτῶν προορισμὸν, τὴν θαυμασίαν αὐτῶν ἐνέργειαν καὶ καθίστανται διάφορα μόνον μέσα συνήθους μηχανισμοῦ καὶ ἐξίσου ἐπιβλαβοῦς τυπικότητος. «Ἄφετε τὰ μικρὰ νὰ παίζωσιν ἐλευθέρως καὶ αὐτοθύμως, διεγείρουσαι μόνον διὰ τῶν ἐρωτήσεών σας τὴν παρατηρητικὴν αὐτῶν δύναμιν, ταχύτερα δὲ τότε καὶ τελειότερα θέλετε ἴδῃ τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης δράσεώς σας. Ὁδηγεῖτε αὐτὰ εἰς τὸ παίγνιον, ἢ μᾶλλον μετὰ χαρῆς καὶ ἀγάπης παίζετε μετ' αὐτῶν, οὕτω δὲ θέλετε ἀσφαλῶς ἀκολουθεῖ τὴν ἀρίστην τῶν μεθόδων.»

Καὶ αὐτὸς ὁ Ἄγγλος παιδαγωγὸς Ἐρβέρτος Σπένσερ λέγει, ὅτι τὸ μηχανικὸν παίγνιον κουράζει τὰ παιδιὰ ὅσον ἡ ὑπερβολικὴ ἐργασία. Εἶναι δὲ πολὺ λανθασμένη ἡ ἐπικρατοῦσα ἰδέα, ὅτι ἡ παρατεταμένη σωματικὴ ἀσκῆσις ὠφελεῖ καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν εὐχαριστῆ. «Τὸ πρὸς τὸ παίγνιον ἐνδιχθῆναι καὶ ἡ ἐκ τούτου χαρὰ εἶναι ἀφυσικοὶ ἔροι πρὸς τὴν ἐκ τοῦ παιγνίου σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ὠφέλειαν, εἶναι δέ, οὕτως εἰπεῖν, ἡ πνευματικὴ ἀρτυσις τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων, ἀνευ τῆς ὁποίας αὐταὶ μένουσιν ἀτελεῖς.»

Οὕτω, χάριν παραδείγματος, καὶ αἱ νηπιαγωγοὶ μας τῆς νῦν παλαιᾶς καλουμένης μεθόδου, αἱ ἐπιτυχῶς στρεβλώσασαι καὶ φοβερὰν καταστῆσασαι τὴν νηπιαγωγικὴν μέθοδον τῆς Γαλλίδος Pape-Carpentier, ὅπως ἀνωφελῶς ἐξετέλουν γυμναστικὰς δὴθεν ἀσκήσεις, ἅς ἐρρύθμιζον διὰ τοῦ ὄχληρου κτύπου τοῦ κροτάλου (claquoir) ἢ τοῦ μονοτόνου ἤχου τῆς συρίκτρας. Δυστυχῶς ὑπάρχουσι μέχρι τῆς σήμερον παρ' ἡμῖν, καὶ ἰδίως ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς τε ἐλευθέρας καὶ τῆς δούλης Ἑλλάδος, νηπιαγωγεῖα, ἐν οἷς ἀρίστον θεωρεῖται τὸ ὅτι ἡ νηπιαγωγὸς κατορθώνει, ὅλα αἱ κινήσεις τῶν μικρῶν ἐκείνων νευροσπᾶστων νὰ ρυθμίζωνται διὰ προσταγμάτων. «Ἐγερθῆτε, ἔν, ὄρθια, στρέψατε τὴν κεφαλὴν δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, ἄνω, κάτω. Τὰς χεῖρας ὄπισθεν, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ τῶν ὤμων, καταβιβάσατε τὰς χεῖρας, καθίσατε.» Καὶ καθ' ἑκάστην τὰ αὐτὰ, μὲ τὴν αὐτὴν σειρὰν μεθ' ὃ διὰ προσταγμάτων πάλιν ἀσχοῦνται εἰς τὴν σιωπὴν, κρατοῦντα τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματος, ἐν ὅσῳ ἡ διδασκαλὸς ἐξακολουθεῖ νὰ συρίζῃ ἢ νὰ κρούῃ τὸ ἀφύρητον κρόταλον.

Δικατερίνη Λασκαρίδου

ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΙΜΩΝ

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλίου Σίμωνος ἀντήχησε κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην πέραν τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ὠκεανῶν. Ἐφημερίδες γαλλικαὶ καὶ ἐφημερίδες ξέναι ἀφιερῶσι στήλας ὄλο-

κλήρους, ἐν αἷς ἐξυμνοῦνται αἱ ἀρεταὶ καὶ ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ εἰς τὴν αἰωνιότητα μεταβάντος φιλοσόφου. Τὸ Ἔθνος ἐθεώρησε τιμὴν τοῦ νὰ κηδεύσῃ μετὰ μεγάλης ἐπιστημότητος τὸν ἄνδρα, τοῦ ὁποίου τὸ φέρετρον ἠκολούθησαν μέχρι τοῦ τάφου πᾶσαι αἱ ἐπιφανεῖς τῆς Γαλλίας προσωπικότητες Ὡραῖος θάνατος, ἐπιστέφον ὠραίαν ζωὴν.

Καὶ ἕως δὲν ὑπῆρξεν ἄνθρωπος μὲ παρελθὸν μᾶλλον περιπετειώδες τοῦ Ἰουλίου Σίμωνος. Ἦρχισε τὸ καθηγητικὸν στάδιόν του ταπεινὸς καὶ πένης, ἵνα βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον καταλάβῃ τὰς ὑψίστας τῶν κοινωνικῶν θέσεων. Εἰς τὴν πολιτικὴν ἀνήλθε ταχέως, ἀλλὰ καὶ ταχέως κατέπεσε, διερχόμενος τὴν ζωὴν του διὰ μέσου φρικωδῶν ἐπαναστάσεων καὶ ἐπικινδύνων πολιτικῶν κρίσεων. Σήμερον δημοτικώτατος καὶ προσωποποιῶν τὸ ἰδανικὸν τοῦ εἰνους καὶ τὴν ἐπαύριον οἰκτρῶς καταπίπτων πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κοινοῦ. Ὑπερίσχυσε τῶν ἀντιξίων τῆς τύχης περιστάσεων, ἐργαζόμενος πάντοτε.

Τὸ γῆρας ἤλθε τέλος· γῆρας ἡρεμον καὶ μεγαλοπροπέες, πλανώμενον τόσον ὑψηλὰ, ὥστε νὰ εἶναι σεβαστὸν καὶ ἀπρόσβλητον κατὰ πάντων. Οὔτε ἐπιθέσεις, οὔτε ἐπικρίσεις, οὔτε εἰρωνικὰ ἐπιγράμματα ἔφθανον πλέον μέχρις αὐτοῦ. Ἠγαπᾶτο, ἐτιμᾶτο, ἦτο σεβαστὸς παρ' ὅλων, εἶχεν ἐπικληθῆ πατὴρ Σίμων, ὡς ὁ πατὴρ Οὐγκὼ καὶ ἀπεξεδέχετο εὐχαρίστως τὸν τίτλον τοῦτον, τὸν ὁποῖον ἡ ἀφοσιώσις καὶ στοργὴ τοῦ Ἔθνους τοῦ ἀπένεμεν. Ἐφθασεν εἰς τὸν τίτλον τοῦ Πατριάρχου, διότι συνέδεσε τὴν ὑπαρξίν του μετὰ τῆς ἐργασίας.

Δὲν εἶναι βεβαίως δεδομένον εἰς πάντας νὰ γηράσκωσιν. Ἄλλ' ἐπιβάλλεται εἰς πάντας νὰ προπαρσκευάζουν τὴν ζωὴν των ὥστε εἶχον βεβαιότητα ὅτι θὰ ζήσουν μέχρι γῆρατος. Γῆρας ὡς τὸ τοῦ Ἰουλίου Σίμωνος ἐνδοξον καὶ μεγαλοπροπέες δὲν ἀποτελεῖ βεβαίως τὸν κλῆρον τῶν πολλῶν, ἀλλ' ἐπιτρέπεται εἰς πάντας νὰ ἐργάζωνται καὶ νὰ φιλοδοξῶσιν ἔντιμον καὶ εὐτυχῆ τῆς ζωῆς συμπλήρωσιν. Ἐπιβάλλεται εἰς πάντας νὰ ζοῦν καὶ ὑπάρχουν ἐργαζόμενοι. Δὲν συμπληρῶ κἄν τὴν φράσιν μου μὲ τὴν λέξιν τιμῶς, διότι ἔχω τόσῃν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἐκ τῆς ἐργασίας προκύπτουσαν ἀρετὴν, ὥστε νὰ θεωρῶ ἔντιμον πάντα ἐργαζόμενον ἄνθρωπον.

Τὸ γῆρας τοῦ Ἰουλίου Σίμωνος ὑπῆρξε θαυμασίον, καὶ θαυμασίως εὐτυχές. Εἶχε καταστῆ εἰδικότης εἰς πάντα τὰ κοινωνιολογικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ ζητήματα. Δὲν ὑπῆρχε φιλανθρωπικὸν σωματεῖον, τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο ἡ ἐπίτιμος ἢ τακτικὸς πρόεδρος, κατορθῶν νὰ ἐργάζηται ὑπὲρ ὅλων μετὰ δραστηριότητος. Οὐδέποτε προσεκληθῆ εἰς συνεδρίασιν καθ' ἣν δὲν ἔλαβε τὸν λόγον, ὡς εἰδικὸς ἐπίσης ρήτωρ τῶν ἐπισήμων εὐεργετικῶν συναθροίσεων.

Ποσάκις δὲν ἐθαύμασα καὶ ἐφθόνησα τὴν εὐκολίαν τοῦ λόγου του καὶ τὴν χάριν τῆς φράσεώς του· ἡ πειθὴ ἔρρεεν ἀπὸ τῶν χειλέων του. Ἦρχιζε πάντοτε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ καὶ μόλις ἀκουσμένην, ἣτις εἴλκυεν ἀμέσως τὴν προσοχὴν καὶ ἐδικαιολογεῖτο λέγων ὅτι ἦτο πάσχων, γέρων, ἐξητλημένος. Ἄλλ' ἀῖφνης ἐφ' ὅσον ὠμίλει, τὸ πῦρ τῆς ἐμπνεύσεως κατῆρχετο ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τὸ στῆθός του, ὁ κυρτωμένος θῶραξ ἀνηγειρετο· ἡ φωνὴ καθίστατο ἰσχυρὰ καὶ ἠχέεσσα καὶ ὡς χεῖμικρος τότε αἱ ἰδέαι διεδέχοντο ἡ μίαν τὴν ἄλλην σαφεῖς, διαγαγεῖς, ποικιλλόμεναι μὲ πληθὺν προσωπικῶν ἀναμνή-

σεων καὶ ἀνεκδότων, ἀρτυόμεναι μὲ εὐφυολογίας εὐστοχωτάτας. Ἦτο γόης ὀμιλητῆς καὶ ὁ γοητευτικώτατος τῶν γοήτων.

Ἀγορευτῆς ὑπῆρξεν ἀπὸ τῆς νεκρωτάτης του ηλικίας. Δημοσιογράφος ἐγένετο βραδύτερον περὶ τὸ τέλος τοῦ βίου του, μόλις ἐξηκοντούτης· ἀλλ' ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων δημοσιογράφων. Ὁ Ἰούλιος Σίμων ἐζῆσε μέγας καὶ ἀπέθανε μέγας, διότι εἰργάσθη. Ὁ βίος του ἀποτελεῖ παράδειγμα, τὸ ὁποῖον πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ἀκολουθήσῃ. Πᾶς ἄνθρωπος ἐκτὸς ἐκείνων, οἵτινες ἐργάζονται ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἀναπαυθῶν μίαν ἡμέραν, ὥστε μὴ τοῖς ἴσκει εἰς ἀνάπαυσιν ἢ πέραν τοῦ τάφου αἰωνιότης. Ἡ ἀνάπαυσις διὰ τοὺς πολὺ ἐργασθέντας ἀνθρώπους εἶναι καὶ πάλιν ἡ ἐργασία. Ὁ Ἰούλιος Σίμων ἐνόησεν καὶ ἐφῆρμωσεν ἐνωρὶς τὴν ἀλήθειαν ταύτην καὶ διὰ τοῦτο ἐζῆσε μέγας καὶ ἀπέθανε μέγας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἄθηνᾶ Σιγανοῦ

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων)

Δ'.

Εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν συζητήσεων τῆς τρίτης ἡμέρας ὠρίζετο τὸ περὶ *Πολιτικῶν Δικαιωμάτων τῆς Γυναίκος* θέμα. Τὸ περιεργον δὲ εἶναι ὅτι περισσώτεροι ρήτορες ἄνδρες ἢ γυναῖκες ἔλαβον τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Πρῶτος ὅλων ὁ κ. Jules Bois, πρόφρων βουλευτῆς, ὅστις ὑπεστήριξεν ὅτι ἡ γυνὴ πρέπει νὰ γείνη ἐκλέξιμος πρὶν ἢ γείνη ἐκλογεῦς, ἵνα ἐκ τῆς διαχειρίσεως τῶν κοινῶν πραγμάτων κατανοήσῃ τὴν βαρύτητα τῆς ψήφου τῆς καὶ τὴν ἀμερόληπτον χρῆσιν, ἣν ὀφείλει νὰ ποιῆται αὐτῆς.

Ἡ κ. Vincent λαμβάνει πρώτη γυνὴ μετὰ πολλοὺς ἄνδρας ρήτορας τὸν λόγον καὶ διεκδικεῖ διὰ τὰς γυναῖκας μόνον τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα ἐξήσκουν καὶ ἄλλοτε ἐν Γαλλίᾳ.

Κατὰ τὸ ἀρχαῖον γαλατικὸν πολίτευμα αἱ γυναῖκες ἀληθῶς εἶχον μεγάλα καὶ ἀπεριόριστα δικαιώματα. Ὡς τιμαριοῦχοι καὶ ἀρχόντισσαι ἦσαν ἀπεριόριστοι κυρίαρχοι ἀνὰ τὰς ἀπεράντους τῶν κτήσεών των ἐκτάσεις.

Αὗται ἀνευ τῆς ἐπεμβάσεως τῶν ἀνδρῶν ἐδίκαζον καὶ κατεδίκαζον, ἔχουσαι ἀπόλυτον δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῆς ζωῆς πάντων τῶν ὑποτελῶν των. Εἶχον τὸ δικαίωμα τῆς χαράξεως ἰδίων νομισμάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφαίνετο ἡ προτομὴ των καὶ τὰ σύμβολα τοῦ οἴκου των.

Καὶ ὑπέμνησεν ἡ ρήτωρ τὴν ἱστορίαν τῆς δουλείας d'Aiguillon, ἣτις ἔλαβε παρὰ τοῦ Λουδοβίκου XIII τὸν τίτλον τῆς συμβούλου τοῦ Γαλλικοῦ Στέμματος, μὲ τὴν διακριτικὴν παρατήρησιν ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομικότητος τῶν συμβούλων θὰ μετεπιβάλλετο ἐν τῷ μέλλοντι ἐξ ἴσου εἰς τοὺς θήλειος ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀρρενας κληρονόμους.

Ἦτος εἰς τοῦτο μοι παρατήρησις τις ὅτι αὐταῖς ἦσαν γυναῖκες εὐγενεῖς, μεγάλαί τῆς Γαλλίας δέσποιναί. Ἀλλὰ μήπως εἰς τὰ λαϊκὰ σωματεῖα αἱ ἐργάτιδες δὲν εἶχον τὰ αὐτὰ μὲ τοὺς ἄνδρας τῶν δικαιώματα; Μήπως δὲν ἐξελέγοντο εἰρηνοδίκαι καὶ ἔνορκοι; Μήπως δὲν διώριζον ἀπεσταλμένους των εἰς τὰ Γενικὰ συμβούλια τοῦ κράτους;

Μήπως αἱ γυναῖκες δὲν ἐξελέγοντο ἐπίσης μέλη τῶν δημοτικῶν συμβουλίων; Καὶ δὲν διηύθυνον καὶ διεχειρίζοντο αὐτοπροσώπως τὰς περιουσίας τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων; Λοιπὸν, σὰς ἐρωτῶ, εἶπε, περὶνούσα τὴν ὠραίαν ἀγόρευσιν τῆς ἡ ρήτωρ, δὲν δύνανται ἄρα νὰ μᾶς παραχωρήσουν μετὰ τόσα ἔτη πολιτισμοῦ καὶ προόδου τὰ δικαιώματα αὐτὰ καὶ σήμερον;

Ἄς μᾶς παραχωρήσουν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς, κατὰ τὰ κηδεμονικὰ συμβούλια, κατὰ τὰς ἀγροτικὰς ἐποπτείας. Ἄς μᾶς ὀνομάσουν δὲ κατὰ προτίμησιν συμβούλους καὶ διαχειριστῆρας ὅλων τῶν δημοσίων φιλανθρωπικῶν καταστημάτων. Ἐχουν ἀνάγκην γυναικεῖας καρδίας καὶ γυναικεῖων χειρῶν, ἵνα καθαρῶσιν ἀπὸ τὰ αἴσχη τῶν ἰδιωτελῶν καὶ τῶν κομματικῶν ἐκμεταλεύσεων.

Ἡ ἀντιπρόσωπος τῆς Σουηδίας κ. Hilda Sachs ἔλαβε τὸν λόγον, ἵνα διαμαρτυρηθῆ κατὰ τῆς μεγάλης καταχρήσεως καὶ πομπῆς, ἣτις γίνεται περὶ τὸν τίτλον τῆς γυναίκος ὡς μητρός. Ἀλλὰ δὲν εἶναι οὗτος τίτλος, διὰ τὸν ὁποῖον ἐξαιρετικῶς πρέπει νὰ ὑπερηφανευόμεθα καὶ νὰ σεμνυνόμεθα ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, εἶπεν. Ἐγὼ πολλὰ παιδιὰ, εὐρίσκω τὴν μητρότητά μου σύμφωνον μὲ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν μου, ἀλλὰ δὲν νομίζω διόλου ὅτι ἔκαμα κανὲν μέγα κατόρθωμα, ἀλλ' οὔτε ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλει νὰ μοι γνωρίζῃ χάριν. Εἰς τὴν κατάστασιν δὲ τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται σήμερον τὰ τρία τέταρτα τῶν μητέρων, νομίζω ὅτι πολὺ κακὰς ἐκδουλεύσεις ἀπονέμουν εἰς τὴν κοινωνίαν.

Καὶ ἡ ἀντιπρόσωπος τῆς Σουηδίας περαίνει τὸν λόγον τῆς, ζητοῦσα ὑπὲρ τῆς γυναίκος τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι.

Παρίσιον.

Μαρία Μαρτὲν

ΕΝ ΜΑΘΗΜΑ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Α'.

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸ ἐναρκτήριον μάθημα τῆς ὑγιεινῆς, τοῦ ὁποίου τὴν διδασκαλίαν ἀνέλαβεν ἐν τῷ Παρθενωγενεῖ τῆς δος Ἀσπασίας Σχορδέλη ἡ τελεόφοιτος τῆς ἰατρικῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου δις Ἀγγελικῆ Γ. Παναγιωτάτου.

Τὴν διδασκαλίαν τῆς ἐντὸς ὀλίγου νεαρᾶς δόκτορος χαρακτηρίζει ἀδρὰ γλαφυρότης καὶ καλλιπέεια συνηνωμένα μετὰ πλοῦτου ἐμβριθεστάτων ἐπιστημονικῶν γνώσεων καὶ μεθοδικότητος ἐξαιρετικῆς περὶ τὴν κατάταξιν καὶ διαίρεσιν τῆς ὕλης.

Δεσπινίδες,

Τὴν Ὑγιεινὴν περὶ τῆς ὁποίας σήμερον γενικῶς θὰ διαλάβωμεν ὑπὸ δύο διαφόρους ἐπόψεις δυνάμεθα νὰ ἐξετάσωμεν. Τὸ μὲν περιορίζουσαι αὐτὴν ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ μόνῃ τῆς λέξεως καὶ ἐξετάζουσαι τὰ μέσα, ὧν δεόμεθα πρὸς διατήρησιν τῆς ὑγείας δηλ. πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀσθενειῶν, τὸ δὲ ἐρευνῶσαι αὐτὴν ὑψηλότερον καὶ εὐρύτερον, ὥστε ὁ σκοπὸς δὲν εἶνε ἀπλῶς ἀμυντικὸς, ἀλλ' ἀποβλέπει εἰς πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐξυγιενίσῃ τὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου, νὰ ἐδραιώσῃ τὴν φυσικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτοῦ εὐεξίαν καὶ νὰ ἀνυψώσῃ τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν αὐτοῦ δρᾶσιν. Οὕτω πως θεωρουμένη ἡ ὑγιεινὴ ταυνοῖται τὰς πτέρυγὰς τῆς πέραν τῶν περιορισμένων

όριων, ή δὲ βιολογία, ή ἀνθρωπολογία, ή νομοθεσία, ή ιστο- ρία δολόκληρος τῆς ἀνθρωπότητος ἐνοῦνται, ἵνα σχηματίσωσι τὸ ἔδαφος καὶ τὴν ἐπικρατείαν οὕτως εἰπεῖν τῆς ἐπιστήμης ταύτης.

Πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸν ἀνθρώπον ἀνήκει εἰς τὸν ὑγιεινο- λόγον. Περί οὐδενός δ' ἀνθρωπίνου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀδικη- φορῆ καὶ δύναται νὰ οἰκαιοποιηθῆ τὴν σκέψιν ποιητοῦ τινος : «Οὐδὲν ἀνθρώπινον δύναμαι νὰ θεωρήσω ἕξεν ἀπ' ἐμοῦ». Τὸ τῆς ἐπιστήμης ταύτης πεδῖον εἶνε εὐρὺ καὶ δελεαστικόν. Ἐδεδέξατο τοὺς μεγάλαιτέρους τῶν φιλοσόφων ἀπὸ τοῦ Πλά- τῶνος μέχρι τοῦ Fourier, ὁ δὲ σκοπὸς αὐτῆς εἶνε εὐγενῆς καὶ ὑψηλός, διότι συντάττει τοὺς νόμους τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡμεῖς ὅμως ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ βραχέος χρονικοῦ διαστήματος, τὸ ὅποσον ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ διαθέσωμεν, ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐγκαταλείψωμεν τοὺς εὐ- ρεῖς αὐτοὺς ὀρίζοντας καὶ νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰ ἄμεσα καὶ πλησιαίτατα προβλήματα, ἅτινα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν παρουσιάζονται καὶ τῶν ὁποίων ἡ λύσις δὲν εἶνε ὀλιγώτερον σπουδαία καὶ δύσκολος.

Ὁ ὑγιεινολόγος ὡς καὶ ὁ φιλόσοφος ἕνα κοινὸν σκοπὸν προ- τίθενται τὴν βελτίωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τὰ μέσα μόνον διὰ τῶν ὁποίων ἐκάτερος τούτων ζητεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν σκοπὸν του διαφέρουσιν.

Ἐρευνῶν τις τοὺς νόμους οἰκισθῆποτε τῶν ἐπιστημῶν δὲν εὐ- ρίσκει αὐτοὺς σταθεροὺς, ἀπολύτους, αἰώνιους, καὶ αὐτοὶ οἱ τῆς δικαιοσύνης νόμοι ἀναλόγως τῶν κλιμάτων, τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐποχῶν ποικίλλουν. Ἄλλ' ἐάν τις, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν, σκεφθῆ τὸ εὐμεταβλήτον τοῦ ἀνθρώπου, βεβχίως δὲν ὀ ἀπορήσῃ περὶ τοῦ εὐμεταβλήτου τῶν νόμων, τῶν διεπόντων τὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὰ περι- στοιχοῦντα αὐτοὺς.

Ἄς μὴ ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα ὑπὸ γενικὴν ἔποψιν, ἀς πε- ριορισθῶμεν εἰδικῶς εἰς τὰ τῆς Ὑγιεινῆς. Ὅποια βαθεῖαι καὶ ἀπόλυτοι διαφοραὶ τῶν νόμων ταύτης παρατηροῦνται ἀναλό- γως τῶν χρόνων, τῶν τόπων καὶ τῶν κλιμάτων! Οἱ ὄροι τῆς Ὑγιεινῆς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ δὲν εἶναι βεβχίως οἱ αὐτοὶ με τοὺς τοῦ κατοικοῦ τῶν τροπικῶν· ἐδῶ ἐγκράτεια καὶ νωχέλεια, ἐκεῖ γενναία τροφή καὶ ἄκυστος δρασμός, ἀποτελοῦσι τὰ ἀναγ- காῖα στοιχεῖα πρὸς συντήρησιν τῆς υγείας καὶ τῆς ζωῆς. Οἱ ἀρχαιότεροι λαοὶ, νομάδες καὶ πολεμικοί, ὡς ἔχοντες ἄλλας ἀνάγκας καὶ ἄλλα ἐνστικτα, ἀνεγνώριζον ὑγιεινὴν διάφορον ἐκείνης τῶν νεωτέρων λαῶν, τῶν ὑπὸ ἀλλοίους ὄλως ὄρους βιούντων. Ἄλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ποικίλα τῆς σήμερον ἐπαγγέλ- ματα μήπως δὲν ἐγκαθιδρύουσι μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀτόμων, μεταξὺ ἡμῶν αὐτῶν διαφορὰς, αἵτινες θὰ ἐφαίνοντο εἰς ἡμᾶς ἀκαταλόγητοι, ἐάν δὲν εἶχομεν ἐξοικειωθῆ ὑπὸ τῆς καθημε- ρινῆς παρκτηρήσεως; Ὁ ἀνθρώπος τῆς μελέτης καὶ τῆς πνευ- ματικῆς ἐργασίας τρέφεται, ἐργάζεται, πάσχει δικφόρως ἢ ὁ ἀνθρώπος τῆς σωματικῆς, τῆς χειρωνακτικῆς ἐργασίας· ἡ ὑγιεινὴ τοῦ ἀνθρώπου τῶν γραμμάτων διαφέρει τῆς τοῦ χω- ρικοῦ, ἡ δὲ τελευταία αὐτὴ διαφέρει τῆς τοῦ ναύτου, τῆς τοῦ στρατιώτου. Ἐκ τούτου ἡ παράδοξος ἐπιπλοκή, ἐκ τούτου ἐπίσης ἡ δυσκολία τῆς πλειονότητος τῶν μεγάλων προβλη- μάτων, ἅτινα παρουσιάζει ἡ ἐπιστήμη αὕτη καὶ τῶν ὁποίων ἡ λύσις ἐξαρτᾶται ἐκ πληθῶς δεδομένων ἀπειρῶς ποικίλων.

Ἄπλοῦν βλέμμα, ριπτόμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἦν ἐγράφαεν ἡ ἐπιστήμη αὕτη διὰ μέσου τῶν αἰώνων, θὰ δεῖξῃ εἰς ἡμᾶς καλλίτερον τὰς ποικίλας φύσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας ἀναφαινεταί, ἀκολουθοῦσα βῆμα πρὸς βῆμα καθ' ὅλας τὰς μεταβολὰς αὐ- τῆς τὴν πορείαν καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄγγελικὴ Γ. Παναγιωτάτου. (τελειόφοιτος τῆς Ιατρικῆς)

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Παρθεναγωγείον Χιλ.λ. Ἐπιτυχέστατα ἤρχισαν καὶ διε- ξήχθησαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἀρχαιοτάτου τούτου τῆς πόλεως μας παρθεναγωγείου, τὸ ὅποσον κατὰ τὰ τελευταία ταῦτα ἔτη, ἐπὶ νέων ὄλως βάσεων μεταρρυθμισθέν, μετὰ παραδειγ- ματικῆς ἀποτελεσματικότητος εἰργάσθη διὰ τὴν πνευματι- κὴν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν εἰς αὐτὸ ἐμπειπιστευμένων κο- ρασιῶν.

Καὶ ἔδρεψαν ἤδη καὶ αἱ μαθητρικαὶ καὶ τὸ μετὰ τήσης φι- λοπονίας καὶ αὐταπαρνήσεως ἐργασθὲν προσωπικῶν τοῦ σχο- λείου ἀφθόνους τοὺς καρπούς τῆς ἐτησίως παραγωγῆς, ἀπο- κομιζοῦσαι κατὰ τοὺς δύο αὐτοὺς θερινοὺς μῆνας τῆς ἀνα- ψυχῆς καὶ ἀναπαύσεως τὴν εὐχάριστον συναίσθησιν τῆς ἐκ- πληρώσεως τοῦ καθήκοντος καθ' ὄλον τὸ διαρρῦσαν ἔτος.

Πρὸς τὰς διευθυντρίαις τοῦ Παρθεναγωγείου τούτου κ. κ. Μπέσσην Μάσσονος καὶ Ὑπατίαν Στάμπα, αἵτινες, ἀδελφι- κῶς καὶ μετ' ἀγάπης ἐργασθεῖσαι εἰς τοιοῦτο εὐάρεστον κα- τέληξαν ἀποτέλεσμα, ἀπενεμήθησαν παρὰ τῶν εὐγνωμονούν- των τῶν μαθητριῶν γονέων καὶ κηδεμόνων θερμότερα εὐχα- ριστήρια καὶ μεγάλα ἐκδηλώσεις εὐγνωμοσύνης καὶ σε- βασμοῦ.

Ὑπὲρ πάντα ὅμως ταῦτα ἡ τε κ. Μπέσση Μάσσονος, ἡ μητρικῶς καὶ θεῖα ἀγάπη καὶ εὐσεβεῖα ὄδηγοῦσα τὰς μαθη- τριάς τῆς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ ἡ νέα συνδιευθύντρια καὶ συνεργάτις τῆς κ. Ὑπατία Στάμπα, ἡ εἰδικώτερον τὴν πνευματικὴν τῶν μαθητριῶν μόρφωσιν ἐντεταλμένη, μεγί- στην αὐτῶν ἱκανοποίησιν θὰ λογιζόμεθα τὴν ἀπόδοσιν εἰς τὴν κοινωνίαν παρθένων, αἵτινες διὰ τῶν ἐπιζήλων χαρίτων τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ διὰ τῆς καταλλήλου μορφώ- σεως τοῦ ἤθους θέλουσιν ἀπ.βῆ ἀληθῆς τῶν οἰκογενειῶν σέ- μνωμα καὶ ἐγκαλλώπισμα, βραδύτερον δὲ καὶ μητέρες ἐκ τῶν σπανιωτάτων.

Τὰς ἐξετάσεις ἐπεσφράγισαν αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις, διε- ξαχθεῖσαι μετ' ἀπαρμιλλοῦ γραφικότητος καὶ ἐπιτυχίας καὶ κινήσασαι τὸν ἀληθῆ τῶν θεατῶν ἐνθουσιασμόν.

Αἱ μαθητρικαὶ ἀπὸ τῶν νηπιαγωγικῶν τάξεων μέχρι τῶν ἀνωτάτων ἀνεδείχθησαν οὕτω με ἐξίσου ἡσκημένον σῶμα ὡς καὶ πνεῦμα, με ἀνάλογον πλοῦτον σωματικῆς ρώμης, εὐκαμψίας, ἀντοχῆς καὶ χάριτος, ἄριστα προπαρασκευασμέ- ναι, δι' ὃν ἡ φύσις τὰς προώρισεν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Ὁρχαιοτάτη δὲ ἡ ἰδέα τῆς παραστάσεως ὄλων τῶν μαθη- τριῶν τῶν ἀνωτάτων τάξεων ἐν λευκαῖς περιβολαῖς. Εἶναι τόσοσιν ὠραῖον, τόσοσιν ἀγνόν τὸ λευκόν, ὅταν μάλιστα ἀποτε- λῇ τὸν μόνον τῆς παρθένου στολισμόν, ὥστε ἡ ἐκ τῆς λευκῆς αὐτῆς ὄπτασις ἐντύπωσις ὑπῆρξεν ἀληθῶς ἀπαράμιλλος.

Ὁμοιοῦσιν αἱ λευκαὶ αὐταὶ παρθέναι, αἱ κανονικῶς ἀσκού- μεναι καὶ περιστρέφουσαι τοὺς βαρυτάτους ἀλτήρας καὶ τὰς

κορύννας μετ' εὐκαμψίας καὶ ἐλαφρότητος θαυμαστῆς, πρὸς νόμφος τῆς ἀρχαιότητος, τελοῦσας ἐορτὰς καὶ πανηγύρεις ὑπὸ τὰ σύσκια δένδρα, ὧν τὸ πράσινον χρῶμα τόσοσιν θαυμασίας ἐπλακίσου τὰς ἀγαλματώδεις αὐτῶν στάσεις.

Τὴν τελετὴν τῆς τελευταίας ἡμέρας ἐπεσφράγισεν ὁ ἐθني- κὸς ὕμνος, ὁ ψαλλεῖς ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πτυχῶν τῆς κυανο- λεύκου, ἦν αἱ μαθητρικαὶ ἔφερον ὑπερήφανοι, ἐννοοῦσαι ὅτι ἀ- ποτελοῦσι καὶ αὐταὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς τὸν κόσμον εἰ- σόδου τῶν ἐν σῶμα ἀγωνιστῶν τοῦ ἔθνους, ἐπίσης πολυτί- μων καὶ ἀπαραιτήτων διὰ τὴν εὐμερίαν καὶ τὴν πρόδοσιν του, ὅσον καὶ ὁ ταχθεὶς πρὸς ὑπεράσπισίν του στρατός.

Παρθεναγωγείον Σκορδέλη. Καὶ τοῦ ἀρίστου τούτου Παρ- θεναγωγείου αἱ ἐξετάσεις ἤρχισαν κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐ- βδομάδα. Δὲν ἔληξαν ὅμως, διότι τὸ Παρθεναγωγεῖον Σκορ- δέλη εἶνε πλήρες διδασκαλεῖον, κατ' ἀνάγκην λοιπὸν καὶ τὰ ἐξεταζόμενα μαθήματα εἶναι πολλὰ καὶ ἡ ἐν αὐτῷ τελου- μένη τῶν τάξεων τοῦ διδασκαλείου δοκιμασία γίνεται ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ. Περιγραφὴν ἐκτενῆ τῶν ἐκ τῶν ἐξετάσεων τοῦ ἀρίστου τούτου διδασκαλείου ἐντύπωσέων μας θέλομεν δη- μοσιεύει εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Σήμερον περιοριζόμεθα νὰ ἐξάρωμεν τὴν ὠραίαν καὶ πα- τριωτικὴν ἔμπνευσιν τῆς ἰταγγέλου διευθυντρίαις αὐτοῦ Δος Σκορδέλη, ἥτις διοργανοῖ τὴν ἐσπέραν ταύτην εὐεργετικὴν ἐσπερίδα ὑπὲρ τῆς ἀγωνιζομένης Κρήτης.

Κατὰ τὴν ἐσπερίδα ταύτην θὰ δοθῇ ἡ Μερόπη τοῦ κ. Βερ- ναρδάκη παρὰ τῶν νεαρῶν καὶ ἄριστα πρὸς τοῦτο ἡσκημένων μαθητριῶν τοῦ Παρθεναγωγείου, εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὁποίων μετὰ τῶν ἄλλων ὠραίων αἰσθημάτων, ἅτινα καλλιεργεῖ ἡ γλυκεῖα διευθύντρια τῶν, πρωτίστην κατέχει θέσιν τὸ τῆς συμπαιδείας πρὸς σφαιζόμενας ἀδελφὰς καὶ τὸ τοῦ πατριω- τισμοῦ.

Οὕτω μορφωνόμεναι αἱ Ἑλληνίδες αὐταὶ θὰ καταστῶσιν

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

— Δέχομαι ἐπίσης τὴν τιμωρίαν, δεσποινίς. Ἄλλ' ἔσφαλον ἀσυναίσθη- τως! ἐξαλίσθην, ἐκ τῆς ἀπροόπτου ἐμφανισέως σας καὶ ἐχάρην συγχρόνως! Γνωρίζετε δὲ ὅτι ὅταν ζῆ τις μετ' ἀνθρώπου ἰδιοτρόπου ἕνεκα μακρὰς ἀσθε- νείας, πάντοτε μεταβάλλεται.

Καὶ λαβὼν τὸν βραχίονα τῆς Εὐγενείας διήλθε τὴν κιγκλιωτὴν θύραν τοῦ κήπου, ἀποθαυμάζων μετ' αὐτῆς τὴν ἐξεγειρομένην φύσιν, τὴν χλόην τὰ ἀνθίζοντα ἤδη δένδρα, τὴν μυροβόλον ἀπόπνοισιν τοῦ δάσους ἀπλήστως ἀνα- πνέων καὶ ἀναφανῶν ἐν συμφωνίᾳ μετ' ἐκείνης, «ὅποια μαγεία!» Τὸ πᾶν περὶ ἡμᾶς, δεσποινίς ψάλλει, ἐφόσον εὐρισκόμῃθα εἰς τὸν περιβόλον τοῦτον λέγει ὁ Πατρίκιος. Ἄλλ' ὅταν ἐξέλθωμεν τῆς θύρας ἐκείνης, καὶ τὰ δένδρα καὶ ἡ φύσις θὰ εἶναι ἕτηρα πραγματικότης, ἄνευ φύλλων, ἄνευ ἀρώματος, ἄνευ γοητείας!

Ἡ Εὐγενία τὸν ἤκουσε, νεύουσα πρὸς τὴν γῆν, καὶ ὅταν ἔπαυσε νὰ ὀμιλῇ, ἐπρίγησεν, ἀνετινάχθη καὶ εἶπε μετὰ σοβαρότητος καὶ γλυκύτητος.

— Περιέργον! σεὶ νὰ ὀμιλῆτε περὶ ὀνείρων καὶ φαντασίας, ἀφοῦ ἔρχεσθε ἐκ τῶν κατ' ἐξοχὴν τόπων τῆς πραγματικότητος.

— Ναί, δεσποινίς, ἐξηκολούθει λέγων ὁ Πατρίκιος, καὶ ἠμικλείων τοὺς ὀφθαλμούς, ὡσεὶ θέλων νὰ ἐπανίδη ἀπω-άτην ὄπτασίαν, διατρέχων τὰ παρ- θέναι ἐκεῖνα καὶ ἐπιβλητικὰ δάση τῶν τόπων, ὡς ἀποκαλεῖται τῆς πραγματικό- τητος. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς σφριγώσεως ἐκείνης βλαστήσεως καὶ τῆς ὄλης, τῆς με-

ἀναντιρρήτως ἐφάμιλλοι τῶν ἐξήχων γυναικῶν, αἵτινες καὶ τὸ φύλλον μας ἐτίμησαν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα εὐεργέτησαν. Ὁ σκοπὸς τῶν ὑπὲρ τῆς πολυπαθοῦς νήσου ἀνερχομένων τὴν ἐσπέραν ταύτην ἀπὸ τῆς σκηνῆς καρσίδων εἶναι τόσοσιν εὐγε- νῆς καὶ ἱερῆς, ὥστε δὲν νομίζομεν κἂν ἀναγκαῖον νὰ συστή- σωμεν εἰς πᾶσαν ἀναγνωστρίαν μας νὰ προμηθευθῇ ἐγκαίρως εἰσιτήρια, τιμώμενα ἀντὶ 3 δ.).

Ἡ εὐεργετικὴ αὕτη ὑπὲρ τῆς Κρήτης παράστασις θὰ δοθῇ εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον Σκορδέλη τὴν 9ην ὠραν μ. μ. τῆς σήμερον.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ Θεατρικὴ κίνησις μόλις ἀρχίζει νὰ ἐκδηλοῦται ζωηρότερα μετὰ τὰ νέα δράματα, ἅτινα κατὰ τὴν διαρρῦσαν ἐβδομάδα ἀνεβιβάσθη- σαν ἀπὸ τῆς σκηνῆς. Πρῶτον τοιοῦτον ἦτο τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον Γυ- ναῖκα τοῦ κ. Π. Δημητρακοπούλου τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως τῆς «Μαρκελλας», τὸ ὅποσον ἐδόθη παρὰ τοῦ θιάσου τῆς κ. Παρασκευο- πόλου.

Δὲν θὰ κρίνωμεν τὸ δρᾶμα, διότι ὁ χάρος ἐλλείπει σήμερον. Ἐν μόνον παρατηροῦμεν ὅτι ὁ τίτλος δὲν ἀνταποκρίνεται ποσῶς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν. Δὲν πιστεύομεν ἄλλως τε ὁ συγγραφεὺς, ὁ ὀφείλων τὴν ζωὴν καὶ ἐν ἐντιμον ὄνομα εἰς γυναῖκα βεβαίως, νὰ ὑποθέτῃ ὅτι εἰς τὸ δρᾶμα του δίδει εἰκόνα τῆς γυναικός, ὑπὸ τὴν γενικωτέραν σημα- σίαν τῆς λέξεως. Ἐν ἐπιθέτον καταλληλῶν ἡδύνατο νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἰδέαν τοῦ συγγραφέως καὶ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν κοινωνικὴν σε- λίδα, ἦν οὗτος ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ.

Ἐτερον νέον δρᾶμα εἶναι ἡ Ἀντιόπη τοῦ κ. Βερναδάκη, τὸ ὅποσον ἐδόθη παρὰ τοῦ θιάσου τῆς κ. Βερῶνῃ. Ἄλλὰ καὶ περὶ τούτου ἐκ- τενῆ κρίσιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Ἀγγ. Σ. Λαλκίδα. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 21 ἐλήφθη. Εὐ- χαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Διάλογοι Ξενοπούλου ἐστάλησαν. Γράφομεν.—Καν Εἰ. Π. Οἱ. Κραθασαῖ. Οὐδέποτε ἐλάβομεν παρὰ τίνος συνδρομὴν σας.—Καν Αἰ. Δ. Λιβόρνον. Ἄλλὰ ἔχομεν καὶ τό-

γαλοπρεπῶς ἐκείνης ἐρημίας θὰ ἐδίδοι τὸ πᾶν νὰ ἔδελπον ἀναθρόσκουσα αἰφνιδίως πρὸ ἐμοῦ τὴν σκιάν σας! τὴν εἰκόνα σας! Σὰς ἐκάλουν ἴσως, διατὶ δὲν ἤρχεσθε; Ἄλλὰ θ' ἀπέθνησκον ἐκ μέθης, συναντῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Πα- ραδείσου ἐκεῖνον τὴν Εὐάν τῆς καρδίας μου, καὶ θίγων διὰ τῶν χειλέων μου τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων αὐτῆς!

Ἐξαπτόμενος τοιοιτοτρόπως ὁ Πατρίκιος ἐλησμόνει βεβαίως ὅτι καὶ ἄλ- λος τις εἶχε θέσει τὸν πόδα ἐν τῇ Ἐδέμ ἐκείνῃ, ἐλησμόνει τὸν ἀσθενῆ, τὸν παρακολουθοῦντα σκυθρωπῶς τὴν πορείαν τοῦ πρὸ τῆς κλίνης του ὀρολογίου, καὶ ἥτηθεὶς ὑπὸ τῆς αὐξήσεως μέθης τῆς περὶ αὐτοὺς μονώσεως τοῦ παρὰ τὸ πλευρόν του αἰθερίου ὄντος, ἐγονοπέτησε πρὸ αὐτοῦ, με ἠνωμένας τὰς χεῖρας, με τοὺς ὀφθαλμούς πλέοντα εἰς ὠκεανὸν ἐκστάσεως καὶ λατρείας. Ἄλλ' ἡ Εὐγενία, συνελθούσα, εἶπε διὰ ψιθύρου μᾶλλον ἢ φωνῆς, ἐπαναφέρουσα ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς τὴν διφθέραν τῆς:—Πρέπει νὰ χωρισθῶμεν, εἶναι ἤδη ὥρα.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήνησεν ἡ Εὐγενία, προσιμῶ νὰ ἀφήσω τὰς ψυχρὰς χει- ρὰς μου ἐντὸς τῆς μηλιωτῆς μου, καὶ ἀνεληθῶτα ἐν τῇ ἀμάξῃ, ὁδὸς Βιέννης, εἶπεν, ἐνῶ ἀσκήπῃς ὁ Ὁ-Φάρελ ἤνοιγεν ἤδη τὴν θύρῃα προσκλίνων.

Μειδίαιμα εὐτυχοῦ; γυναικὸς ὑπῆρξε τὸ μόνον εὐχάιναι, ὅπερ ἀπηθύβουεν αὐτῷ.

Ὁ Ὁ-Φάρελ ἐξῆλθε τοῦ δάσους, καὶ βελδίζων ἀσκόπως ἔφθασε πρὸ τῆς οἰ- κίας τοῦ Γοδεφροῦ, οὐδόλως αἰσθανθεὶς ὅτι δὲν ἔλαβε τὸ τραῖνον ἵνα εἰσελθῇ εἰς Παρισίους. Ὅτε ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ θυμᾶτου τοῦ ἀσθενοῦς, σκληρῶς ἐπληξεν αὐτὸν ἡ ἀντιθεσις τῶν μερῶν. Ἐγκατέλιπε τὸ πῶς, τὸν μυροβόλον καὶ χλιαρὸν ἀέρα, καὶ τὸ ἄρωμα τοῦ χόρτου, καὶ εὐρέθη πρὸ βαρέων παραπετα- σμάτων καὶ εἰς τὴν ὄσμην τῶν φαρμάκων. Ἐκεῖ ἡ Εὐγενία, ἡ εὐχαρίστη- σις τὸ ἰδανικόν, ἐδῶ ὁ Γοδεφροῦς, τὸ καθῆκον, ἡ πραγματικότης.

— Πῶς; σεῖς; Τόσον ταχέως; ἀνεφώνησεν ἡ μήτηρ Σωδάλ. Φαίνεται ὅτι δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ ἐδραῖωσῃ τὰ σχέδιά της, διενεῖθη ὁ νέος καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν φίλον του, οὕτινος ἐσφιγξε τὴν χεῖρα.

— Πῶς εἶσαι; τὸν ἠρώτησε.

σας άλλας ασχολίας. Όπως δήποτε ή συνέχισις ήρξατο. Άμέσως μετά τήν Ίνδην γυναίκα θά δημοσιεύσωμεν τόν τόμον, τόν περιλαμβάνοντα τήν Ίστορίαν τής Έλληνίδος Γυναίκος. Δέν θά έκδοθῆ ὡς ὁ α' τόμος ἀνά τεύχη, ἀλλά κατὰ τόμους. Ὁ πρῶτος τοιοῦτος ἔσται ἔτοιμος τόν προσεχῆ Ὀκτώβριον. — Δα Ε. Δ. Πάτρας. Πλήν τῶν πρῶτων 100 ἐλήφθησαν καί 45 ἔτι. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμότατα δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Δα Θ. Μ. Ἀρχίαλον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Κον Α. Στ. Νέαν Ἰόρκην. Εὐγνωμονῶ δι' ἀποσταλέντα. Θά ἀνασκευάσω τὰ χρήζοντα ἀνασκευῆς. — Κον Γ. Οἱ. Κωνδωνίας. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ θερμότατα δι' εὐγενῆ πάντοτε προθυμίαν. Λυποῦμαι διότι τόσον ἐβράδυνεν ἡ ἀποστολή τῶν παιγνίων. Γράφω συμφώνως ὀδηγίας σας. — Κον Α. Μ. Γιούργεβοι. Καί ἐγὼ ἐξεπλάγην. Όπως δήποτε θά δοκιμάσω καί πάλιν. Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ καταβαλλομένην εὐγενῆ φροντίδα Γράφω. — Δα Ἀγγ. Μ. Μύκονοι. Ἐπιστολή σας μετά δρ. 20 ἐλήφθη. Πολλάς, πολλάς εὐχαριστίας. — Κον Δ. Σ. Μαρχεστρία. Φρ. χρ. 10 μετά συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα ὀδηγίας σας. Σχετικῆν ἀποδείξιν θά λάβητε παρὰ τῆς αὐτόθι ἀντιπροσώπου μας κ. Δρ. πρὸς ἣν ἤδη εἴχομεν ἀποστέλλει τὰς ἀποδείξεις. — Κον Ι. Β. Γύθειοι. Ἐπιστολή σας μετά δρ. 15 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Δα Ζ. Κ. Φιλίππουπολι. Συνδρομῆ ἐλήφθη ἐγκαίρως. Β' ἀποδείξεις ἐξεδόθη καί ἀπεστάλη ἐγκαίρως. — Κον Ρ. Χ. Ν. Κάρυστοι. Καλή ἐπιστολή σας μετά δρ. 15 ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Ζητούμενον φύλλον ἀπεστάλη. — Κον Εὐ. Ρ. Μασσαλίαν. Βεβαίως τηρῶ τήν υπόσχεσίν μου. Αἱ ἐπιστολαὶ περὶ Ἀγῶνων συνεπληρώθησαν καί ἡ ἐκτύπωσις ἤρχισεν. Ἀπειρώς εὐχαριστῶ διὰ κολακευτικωτάτας κρίσεις. Βεβαίως δύνασθε ἐλευθέρως νὰ μεταφράσητε ὅ,τι θελήσητε. Ἐάν τὰ γραφόμενά μου εἴχον ἀξιώσεις φιλολογικᾶς, θά σᾶς ἔλεγα ὅτ mon bagage litteraire ὡς τὸ ὀνομάζετε est à votre disposition. — Μ. Κ. Τρίκαλα. Ἐπιστολή σας μετά δρ. 30 ἐλήφθη. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ προθυμίαν. — Μ. Κ. Κτήμα Πάφου. Φρ. χρ. 24 μετ' ἐπιστολῆς σας ἐλήφθησαν. Σᾶς εὐχαριστῶ. — Ι. Δ. Ζαγοράν. Ἐπιστολή μετά χρημάτων ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Α. Μ. Ὀλιένιτζαν. Ἐπιστολή σας μετά φρ. χρ. 67 ἐλήφθη. Ἀπειρον εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφω. — Κον Π. Δρ. Πάτρας. Σᾶς εὐγνωμονῶ διὰ κολακευτικωτάτην ἐπιστολήν. Ἰσως προσεχῶς ἐπισκεφθῶ τήν πόλιν σας. — Κον Ε. Π. Κρ. Σπάρτην. Ἐπιστολή σας μετά δρ. 45 ἐλήφθη. Σᾶς εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ πάντοτε

— Πολύ καλά, ἀπήνησεν.

Τήν ἐπικύριον, μετά τὸ συμβούλιον, ὁ ἱατρὸς ἔλεγε τῷ Πατρικίῳ. Ἀγνοῶ πόθεν ν' ἄρχισω. Ἀπαλλάσσω τοὺς πνεύμονας, προσβάλλεται ἡ καρδιά, καί ὅταν αὐτὰ συμβαδίζου ἐν τῇ ἀνερώσει, εὐρίσκω κλονούμενον τὸν ἐγκέφαλον. Ἐν γένει ὅμως θά διέτασσοι αὐτῷ μακρὸν ταξείδιον καί ἐναπόκειται ὑμῖν νὰ διοργανώσητε τοῦτο.

Εἰς τὰς ἐπιμόρους διὰ τὸ ταξείδιον τοῦτο ἀρνήσεις τοῦ Γοδεφρουᾶ, προστέθησαν καί οἱ λίαν ἐπιδρώντες εἰς τὸ πνεῦμά του δυσμενεῖς ἰσχυρισμοί τῆς μητρὸς Σωβᾶλ, ἧτις ὀσημέραι κατέκτα ἰσχυρὸν εἰς τὰς γνώμας του ἔδαφος, ὥστε οὐδεμίαν τοῦ λοιποῦ ἡδύνατο νὰ γείνη πρότασις, περὶ τοῦ ἐπικινδύου μάλιστα θεωρουμένου ταξείδιου τούτου. Ἐλάμβανον δὲ χώραν μεταξὺ τοῦ μουσικοῦ καί τῆς νοσοκόμου αὐτοῦ τοσοῦτον συνεχεῖς κατ' ἴδιαν συνδιαλέξεις, ὥστε ὁ Πατρικίος ἄκων ἀπήρχετο τοῦ οἴκου ἐνοσῶν καί ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν ὕψους ἀμφοτέρων, ὅτι ἡ παρουσία του ἦτο αὐτοῖς ὀχληρά... Ἐν μόνον σύμπτωμα ἐθορύθει αὐτὸν ἡ μετατροπὴ τῆς Κασσάνδρας ἐκείνης ἀπὸ μεμφιμοῦρου καί συρομένης, εἰς εὐκίνητον καί γλυκεῖαν, ὡς ἀδελφὴν τοῦ ἔλεους, κατὰ τήν ὄλην πρὸς τὸν Ἀντώνιον συμπεριφορὰν τῆς.

Ἡ ἄκρα δ' αὐτῆς ἀφροσύμεισις ἐδέσμευσεν ἐξ ὀλοκλήρου τὸν Γοδεφρουᾶ, καί τοσοῦτον ὑπεβλήθη εἰς τὰς ἐνδελειχεῖς αὐτῆς μερίμνας, ὥστε γιγαντιαίους βήμασιν ἔβαιναν πρὸς τήν ἀνάκτησιν τῆς υγιείας του.

Ἐνεκα τῆς μεταλλαγῆς ταύτης, μυχίως ἠγάλλετο ὁ Πατρικίος, μ' ὄλην τὴν πικρίαν τῆς καρδίας του, διότι δὲν παρέμβικνε μόνος εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ φίλου του. Ἐν τούτοις αὕτη τρανότερον ἐξεδηλώθη, ὅς ὁ Γοδεφρουᾶ ἐπεφόρτισεν αὐτὸν νὰ ἐξομαλύνῃ τὰ οικονομικὰ αὐτοῦ συμφέροντα εἰς λίαν ἀκατάστατον σημεῖον εὐρισκόμενα, ἵνα δυνηθῇ πρωτίστως νὰ μεταθῆ εἰς ἐξοχὴν τινα πρὸς τελείαν αὐτοῦ ἀνάρρωσιν.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρικίου δὲν ἦτο εὐκόλον· ἀναδιψῶν ἐπὶ ἡμέρας καταλόγους, σημειώσεις καί ἰσολογισμοὺς, πιστοποιήσεις παρακαταθηκῶν, ἀποδείξεις Τραπεζῶν, καί ἐξοφλήσεις δανείων, ὁ Πατρικίος κατέληξεν εἰς τὴν ἐξέρευσιν

προθυμίαν. — Καν Μ. Κ. Ἀθήνας. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ εὐχαριστήτε, ἀφοῦ μόνον τὸ καθήκον μου ἔπραξα. — Καν Μ. Κ. Κ/πολι. Ἀναγνωρίζω ὅτι εἴχετε δίκαιον. Ἀλλὰ εἶμαι πάντοτε τόσον εὐπιστος. Εὐτυχῶς ὅτι δὲν περιπλέχθη ἐν τῇ ἄλλῃν ὑπόθεσιν. Γράφω ἐκτενῶς. — Καν Στ. Βρ. Ἰδραν. Ἐπιστολή σας μετά δρ. 11 ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ ἀπειρώς. — Δα Μ. Π. Κασαμπᾶ. Διάλογοι Ξενοπούλου ἐστάλησαν ἀμέσως. Μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν σᾶς ἐχρεώσαμεν. — Καν Ο. Δ. Β. Παρισίους. Ἀποστέλλω σχετικὰς μελέτας. — Καν Μ. Δ. Πέισιτη. Ἐπιστολή σας μετά ρουβλ. 6 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ζητούμενοι ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν. — Κον Ν. Ε. Μπ. Τούλσα. Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ δοθείσας πληροφορίες. — Δα Τ. Κ. Τρίκαλα. Ἐλήφθησαν. Ἐάν ἐγκριθοῦν, θά δημοσιευθοῦν εὐχαρίστως. — Καν Μ. Κ. Καλάμας. Ἐπιστολή σας μετά δρ. 40 ἐλήφθη. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Φύλλα δος Ἀλ. ἐστάλησαν. — Κον Ν. Ν. Βῶλον. Ἐπιστολή σας μετά χρημάτων ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ πολύ, πολὺ δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Δα Τ. Κ. Μεσολόγγιον. Εἶσθε πάντοτε τόσον καλὴ καί τόσον ὑποχρεωτικῆ, ὥστε ἀληθῶς μὲ σκλαβόνετε. Ἐπιστολή μετά δρ. 50 ἐλήφθη. Μυρίας καί θερμὰς εὐχαριστίας. — Κας κ. Α. Ο. Ἀθήνας, Μ. Φ. Θήραν, Μ. Τσ. Αἰτωλικόν, Μ. Κ. Βῶλον, Α. Π. Βασιλικῶν, Ο. Κ. Φιλίππουπολι, Οὐ. Α. Σ. Βόνιτσαν, Α. Δ. Ο. Ἀχλάδι. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τρόπος τοῦ νὰ προσηλοῦνται στερεῶς τὰ σιδηρὰ καρφία ἐντὸς τοῦ ξύλου. Ἄμα ἀνοίξτε τὴν ὀπήν, σταλάζετε ὀλίγας σταγόνας ἀμμωνίας, ἧτις θά σχηματίσῃ σκωρείαν καί τὸ ἐσχωριακόμενον καρφίον δυσκόλως ἐξάγεται.

Πῶς ἀφαιροῦνται αἱ κηλίδες τοῦ καφῆ ἐκ τῶν ὑφασμάτων λεπτῶν χρωματισμῶν. Ἀναλύετε κρόκκον ὡσὺ ἐντὸς χλιαροῦ ὕδατος, προσθέντες καί σταγόνας τινὰς οἴνοπνεύματος. Πλύνετε διὰ τοῦ μίγματος τούτου τὰς κηλίδας, αἵτινες ἀφαιροῦνται χωρὶς ν' ἄλλοιωθῆ ὁ χρωματισμός.

Κηλίδες ζωμοῦ λεμονίου ἢ πορτοκαλλίου. Ὅταν ζωμὸς λεμονίου ἢ πορτοκαλλίου πέσῃ ἐπὶ τινῶν ὑφασμάτων, τὸ χρῶμα αὐθωρεῖ μεταβάλλεται. Ἴνα ἀφαιρεθῇ ἡ κοιλίς αὕτη, ἀρκεῖ νὰ πλυθῆ δι' ὀλίγου αἰθέρος.

Ἡ κομψότης καί ἡ στερεότης τῶν γυναικείων ὑποδημάτων τοῦ ἐν τῇ ἡμετέρῃ πόλει διακεκριμένου τεχνίτου ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΑΜΗ εἰς τοιαύτην προήχθη τελειότητα, ὥστε ἡ Α. Υ. ἡ Πριγκίπισσα Σοφία ἐτίμησε τὸν Ἕλληνα τεχνίτην διὰ τῆς Ὑψηλῆς πελατείας τῆς καί τῆς ὑπερόχου τιμῆς « Ὑποδηματοποιῦ τῆς Αὐλῆς τῆς Α. Υ. τῆς Πριγκίπισσας Σοφίας ».

τοῦ ὀλικοῦ ἀριθμοῦ τῆς περιουσίας τοῦ φίλου του, ἀνερχομένης εἰς τὸ μυθῶδες διὰ μουσικισυνθέτην ποσὸν τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων.

— Δοιπὸν ἐκερδίσας, συσσωρεύων νότες, πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων ; ἀνεφώνησεν ὁ νέος.

— Ναί, ἀπεκρίθη μετριωφρῶνς ὁ μουσικός. Μόνη ἡ Ὀπερέττα μου «Τὰ δίκτυα τοῦ Ἡραίστου» ἐπαίχθη εἰς Παρισίους πλέον τῶν τριακοσίων φορῶν, ἐκτὸς τῶν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καί τὰς ἐπαρχίας, ἄλλως, οὔτε πινακοθήκας ἐσχημάτισα, οὔτε μέγαρα, ὑπηρέτας καί ἵππους ἔχω, οὔτε ἐρωμένες, ἐν μόνον τέκνον εἶχον καί αὐτὸ πρὸ πενταετίας οὐδὲν μοι κοστίζει. Καί ἐντούτοις ἐφρανταζόμεν...

Τί ; ἠρώτησεν ὁ Πατρικίος. Τί σοὶ λείπει ; θά ἦσο εὐτυχέστερος ἐάν εἶχες ἑκατομμύριον ;

XIII

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, μετά τὸν δεῖπνον, ὁ Γοδεφρουᾶ, ἀτί, ὡς συνήθως νὰ κατακλιθῆ ἐπὶ μακροῦ ἀνακλίντρου παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐκάθησεν εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ. Αἱ χεῖρές του ἔτρεμον καί τὸ δεῖπνον αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἐλαφρὸν καί ἀνεπαρκές.

Ὁ Πατρικίος ἀνήσυχος, ἠρώτησε : Δὲν εἶσαι ἀδιάθετος ἀπόψε ;

— Ἐχω ὕφος καταβεβλημένον ; ἠρώτησεν ἐστενοχωρημένος ὁ Ἀντώνιος ; τοῦναντίον αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ἤδη ἀχμαῖον, καί μάλιστα, ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ κάμω τὴν ἐσπέραν ταύτην σπουδαίαν ἀνακοίνωσιν.

(ἀκολουθεῖ)